

МАЙКАТА НА ВРЪМЕТО ЕДИННИЯТЪ ЖИВОТЪ

СОФИЯ
1932 г.

МАЙКАТА НА ВРЪМЕТО.

Нивата е цѣнна, когато е посѣта. Градината е цѣнна, когато дърветата въ нея иматъ плодъ. Човѣкъ е добѣръ, цѣненъ, когато мисли.

Тази вечеръ вие сте се събрали да посрещнете заедно новата година. Новата година, която иде, може да бѣде и щастлива, и нещастна. Тя е щастлива по единствената причина, че сега иде майката, която отъ дълго врѣме не е слизала на земята. Тя е нещастна по единствената причина, че дѣцата ѝ сж изхарчили всичко, което тя имъ оставила, направили сж голѣми дългове, и днесъ трѣбва да плащатъ.

Числата 9 и 3 въ 1932 г. сж дисхармонични. Сумата на тия числа е 12. Тѣ символизиратъ бащата и майката. Ако извадите тѣзи числа отъ четиритѣ цифри на новата 1932 г., ще останатъ цифритѣ 1 и 2, които, написани една до друга, пакъ даватъ 12. Това сж смѣтки, значения на числата за умнитѣ, но не и за глупавитѣ хора.

Казвамъ: новата година е щастлива за умнитѣ, нещастна — за глупавитѣ хора; тази година е щастлива за здравитѣ, нещастна — за болнитѣ; тази година е щастлива за бѣднитѣ, нещастна — за богатитѣ; тази година е щастлива за младитѣ, нещастна — за старитѣ. Човѣкъ самъ е причина за своето ща-

стие или нещастие. Ако сте въ пустинята и счупите шишето, въ което има малко вода, вие ще бждете нещастенъ; ако запазите шишето съ водата, вие ще бждете щастливъ. Ако изгубите паритъ си, вие ще бждете нещастенъ; ако запазите паритъ си, вие ще бждете щастливъ. Ако не използвате правилно знанието, което имате, вие ще бждете нещастенъ; ако използвате правилно знанието, вие ще бждете щастливъ. Щастие то или нещастие то въ живота на човѣка зависи отъ това, доколко той спазва или не спазва законитъ на разумната природа. Човѣкъ трѣбва да знае, че нѣщата не ставатъ произволно. Въ природата сжествува голѣма закономерность, голѣма точност. Хората губятъ своето щастие по единствената причина, че не спазватъ законитъ на природата. Достатъчно е да се успи човѣкъ съ една секунда повече отъ опрѣдѣленото врѣме, за да изгуби щастие то си. Казвате: колко е една секунда? Наистина, една секунда е малка часть отъ врѣмето, но за това врѣме свѣтлината изминава 300,000 клм. пжть. Питамъ: за колко години човѣкъ ще измине 300,000 километра пжть?

Слѣдователно, ако човѣкъ изгуби само една секунда въ годината, изискватъ се слѣдъ това години, за да набави изгубеното. Правилното използване на една секунда отъ врѣмето носи придобивкитъ на цѣли вѣкове. Единствената сила, която работи съ абсолютна точностъ, е любовта. Който е изпълненъ съ Божията Любовь, той става на врѣме и

лѣга точно на врѣме. Вънѣ отъ любовѣта човѣкъ всѣкога закѣснява. Колкото малко да е закѣснението, то пакѣ носи голѣми загуби. Ако свѣтлината закѣснѣе съ една тристахилядна частъ отъ секундата, тя губи хиляда километра пѣтъ.

Нѣкой казва: защо трѣбва да любимъ? — За да приеме Божие благословение точно на врѣме. Нещастията на хората се дължатъ на това, че нищо въ тѣхния животъ не става на опрѣдѣленото врѣме. Това твърдятъ всички учени, разумни хора, които сж минали по този пѣтъ. Когато човѣкъ става и лѣга точно на врѣме, щастието върви слѣдъ него. Закѣснява ли само съ една хилядна частъ отъ секундата въ ставането и лѣгането си, нещастieto го слѣдва. Точно на врѣме трѣбва да се става и да се лѣга! Животъ безъ любовъ нѣма никакъвъ смисълъ. Такъвъ животъ е върволица отъ страдания, отъ падания и ставания. Който иска да се избави отъ страдания, той трѣбва да влѣзе въ трена на любовѣта.

Мнозина мислятъ, че знанието, което иматъ, е въ състояние да имъ помогне при всички положения въ живота. Не, съврѣменното знание не е въ сила да избави човѣка отъ всички мжнотии и страдания. Нивата може да е наторена, слънцето може да свѣти и да изпраща топлина, влагата може да оросява земята, но ако тази нива не е посѣта, въ нея могатъ само бодили да растатъ. Посѣтото на нивата, това е любовѣта. Когато любовѣта дойде въ живота, само тя може да

използува всички благоприятни условия — торъ, свѣтлина, топлина и влага. Вънъ отъ любовта човѣкъ е осъденъ на деформиране, на израждане, както нивата — на обрасване съ плѣвели. Ако човѣкъ не разбере любовта, той не може да разбере живота; ако не разбере живота, той не може да разбере и врѣмето; ако не разбере врѣмето, той ще изпадне въ редъ дисхармонични състояния, които ще го направятъ нещастенъ. Този човѣкъ ще живѣе въ дѣното на ада, въ вѣчни мжки и терзания. Може всички велики учители да дохождатъ на земята, да говорятъ на хората, но ако нито една дума отъ тѣхното слово не падне точно на врѣме и не поникне точно на врѣме въ сърцето на човѣка, това слово нѣма никакъвъ смисълъ за него. Какво се ползува умиращиятъ, ако му се говори за любовта? Любовта има смисълъ за живитѣ, но не и за мъртвитѣ хора. И любовта не се нуждае отъ мъртвитѣ.

И тъй, пригответе се да посрещнете тази година майка си! Официално новата година може да е влѣзла, но дали за васъ е влѣзла, това е въпросъ. Ако новата година ви донесе щастие, тя е влѣзла; ако не ви донесе щастие, тя не е влѣзла. Човѣкъ не трѣбва да се залѣгва. Защо? — Защото ново е само това, което любовта носи. Новата година е дошла само за онзи, който може да посрещне майка си точно на врѣме. Посрещне ли майка си на врѣме, отъ този моментъ всичко въ него ще потече: нивитѣ, хамбари-

тѣ и сърцето му ще даватъ прѣизобилно, и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисълъ.

Казвамъ: не се спирайте върху мисълъта, какъ и кога може да се придобие любовта. Любовта може да се придобие всѣкога, когато човѣкъ дава ухо къмъ волята Божия и я изпълнява. Казано е въ Писанието: „Когато азъ викахъ къмъ васъ, вие не чувате; затова, когато вие викате, и азъ ще мълча“. Законътъ е такъвъ. Когато любовта вика къмъ васъ, и вие си правите оглушки, и тя ще ви отговори съ същото, когато вие викате къмъ нея. Затова е казано още: „Търсете ме, когато съмъ близо до васъ!“ Любовта не се връща назадъ. Съ други думи казано: изгубенитѣ условия на живота никога не се връщатъ. Стариятъ, който въ младини е прахосалъ всичкитѣ си сили и прѣдава вече Богу Духъ, колкото да плаче и тжжи, колкото да се разкайва, всичко е напразно. Това не показва, че животътъ му е изгубенъ, но той може да го поправи вече по другъ начинъ. Въ живота на този човѣкъ прѣзъ цѣлата вѣчностъ все ще остане малка празнина, една пауза, която той по нѣкакъвъ начинъ трѣбва да запълни.

Сега, желая на всички да бждете щастливи! За да бждете щастливи, вие трѣбва да се примирите съ Бога, съ себе си и съ своя ближень. Положителното, което трѣбва да направите: обикнете Бога, обикнете себе си, обикнете и ближния си, както никога досега не сте обичали! Ако посрещнете новата година съ този дълбокъ стремежъ въ душата

си, тя ще ви донесе несмътни богатства. Придобийте ли това, ще разберете, че имате нова година, ще разберете, въ какво седи истинското щастие.

*

Бесѣда отъ Учителя, държана на
1 януари, 1932 г., 1 ч. в

ЕДИННИЯТЪ ЖИВОТЪ.

Сега ще говоря върху абсолютното или положителното въ живота.

Когато човѣкъ трѣгва на пжть, за него не е необходимо да вижда края на пжтя. Той трѣбва да познава началото на своя пжть, а кога ще стигне края, това може и да не знае. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да знае само началото на посокитѣ, въ които се движи, но не и тѣхния край. Който се интересува само отъ резултатитѣ на нѣщата, той изпада въ заблуждение. Тѣй щото, иска ли човѣкъ да схване нѣщата изцѣло, той ще се намѣри въ механическитѣ процеси на живота. Ако нѣкой човѣкъ иска да разбере напълно устройството на една кола само отъ нейния външенъ видъ, той нищо нѣма да разбере. За тази цѣль, той трѣбва да разглоби колата, да разгледа отдѣлнитѣ ѝ части, и отъ тѣхната направа да сжди за цѣлата кола. Щомъ има прѣдстава за направата на отдѣлнитѣ части, той ще може вече самъ да ги сглоби и да възстанови първоначалната кола. Сжщото може да се направи и съ нѣкоя дреха, кжща или съ нѣкой часовникъ. Разглобяванията и сглобяванията на прѣдметитѣ прѣдставятъ забавления за човѣка, съ които той неизбѣжно трѣбва да се занимава. Тѣзи забавления сж относителното въ живота, което отвлича човѣшкия умъ отъ сж-

щественото. Само същественото носи радоститѣ въ живота. Въпрѣки всичко, както човѣкъ работи съ врѣменнитѣ, прѣходни или относителни величини, така трѣбва да работи и съ абсолютното, съ Божественото.

Казвамъ: тази мисль трѣбва да бжде ясна въ умоветѣ на хората, за да не се спъватъ въ пжтя си. Запримѣрь, срѣщате нѣкой човѣкъ радостенъ, веселъ; не се минава много врѣме, състоянието му се измѣня. Защо? Той прѣдчувствува, че ще му дойдатъ нѣкакви страдания: условията на живота му ще се измѣнятъ, ще станатъ по-лоши отъ тѣзи, въ които сега се намира. Младъ е този човѣкъ, но дойде му мисълта, че ще остарѣе и нѣма кой да го гледа; здравъ е, но се безпокои, че ще се разболѣе и ще умре; послѣ започва да мисли, какъ ще замине за онзи свѣтъ, кой ще го приеме тамъ, какви ще бждатъ отношенията на тамошнитѣ същества къмъ него и т. н. Ако е жененъ, той ще се страхува да не го напусне жена му; ако е чиновникъ нѣкъдѣ, ще работи, ще гледа да не го уволнятъ, да не останатъ жената и дѣцата му на пжтя. Такива и редъ подобни мисли могатъ да минатъ прѣзъ ума на човѣка, обаче, тѣ не сж абсолютни, не сж положителни. Тия положения прѣдставятъ врѣменна обстановка на нѣщата.

Мнозина питатъ: кои сж врѣменни и кои абсолютни нѣща и какъ се различаватъ? Запримѣрь, да вземемъ слѣдното положение, което хората считатъ за положително: всѣки човѣкъ има майка и баща. До кога човѣкъ

има майка и баща? До извѣстно врѣме само. Щомъ майката и бащата умратъ, човѣкъ казва, че е сираче, т. е. безъ майка и безъ баща. Значи, и това положение е врѣменно. Слѣдователно, докато майката и бащата сж отвѣнъ човѣка, той още не е разбралъ, какво нѣщо е майката, и какво — бащата. Това, което наричаме майка и баща, сж проекции на реалността, които се изразяватъ отвѣтрѣ навънъ. Внѣшно погледнато, майката и бащата сж отражение на реалността. Че дѣйстви-телно сж отражение, това се вижда отъ обстоя-телството, че майката и бащата не мислятъ постоянно за своитѣ дѣца. Майката заспи и не мисли вече за дѣцата си. Бащата заспи и не мисли за дѣцата си. Питамъ: дѣ отиватъ бащата и майката, като заспятъ? Слѣдователно, всѣки човѣкъ, самъ за себе си, е отраже-ние на нѣщо. И всичко, което човѣкъ има вънъ отъ себе си, е сѣнка, нѣщо нереално. Защо? — Защото тия нѣща изчезватъ. Всѣко нѣщо, което изчезва, не е реално; всѣко нѣ-що, което не изчезва, е реално.

И тъй, относителнитѣ нѣща изчезватъ, а положителнитѣ, абсолютнитѣ — никога не изчезватъ. Съ други думи казано: относи-телнитѣ нѣща не сж реални, а положителни-тѣ, абсолютнитѣ — сж реални. Запримѣръ, човѣкъ живѣе извѣстно врѣме на земята, но единъ день му казватъ, че трѣбва да напу-сне тѣлото си и да заmine за другия свѣтъ. Той се намира въ противорѣчие, чуди се, дѣ-ще отиде. Ученитѣ, философитѣ наричатъ жи-вота на земята врѣмененъ, или животъ на

относителната реалност. Азъ наричамъ този животъ сѣнка на живота, или най-малката проекция на цѣлокупния животъ; той е вода, която изтича отъ нѣкоя чешма. Наистина, този животъ е врѣмененъ, но той е свързанъ съ непрѣривното, което постоянно изтича. Слѣдователно, ако мислимъ, че въ изтеклата вода е всичко, ние не познаваме цѣлокупния животъ, който всѣки моментъ носи нѣщо ново. Нѣкой погледне къмъ водата на една чешма, отъ която нѣкога е пилъ, и казва: азъ познавамъ тази вода. Не, ти не познавашъ водата, която въ дадения моментъ изтича, защото всѣки моментъ тя се различава по качество и по количество. Напрѣжението, налѣгането на тази вода днесъ не е такова, каквото е било нѣкога. То всѣки моментъ е различно. Този законъ е вѣренъ и по отношение на нашитѣ мисли и чувства. Всѣки моментъ тѣ иматъ различно напрѣжение, различна сила. Понѣкога мислитѣ и чувствата на човѣка едва текатъ, а понѣкога тѣ прѣдставятъ велика, мощна сила. Когато мислитѣ и чувствата на човѣка сж мощни, велики, той си прѣдставя, че е по-великъ, отколкото въ друго врѣме, но това сж външни положения. Когато човѣкъ има свѣтлина, той добръ разбира нѣщата; когато нѣма свѣтлина, той слабо разбира нѣщата. Всичко зависи отъ свѣтлината на съзнанието. Когато човѣкъ грѣши, или върши нѣкакво прѣстѣпление и му кажатъ, че не трѣбва много да мисли, съ това искатъ да му обърнатъ внимание, че въ случая трѣбва да мисли-

онзи, който го е накаралъ да направи прѣстжплението. Кой е той? — Лукавиятъ. Слѣдователно, лукавиятъ мисли прѣди да е направилъ прѣстжплението, а човѣкъ мисли, когато извърши прѣстжплението.

Питамя: кое наричаме права мисль? Права, истинска мисль е тази, която е свободна отъ тревоги, смущения, съмнѣния и т. н. Не може да се нарече права мисль онази, която е пълна съ тревоги, безпокойства и съмнѣния. Мисли само онзи, който може да даде ходъ на красивото, на възвишеното въ себе си да изтече навънъ. То е Божественото въ човѣка, то е животътъ, който непрѣменно трѣбва да мине прѣзъ него и да изтече навънъ. Животътъ трѣбва непрѣривно да влиза навжтрѣ и да изтича навънъ, той не може да спре. Това е Божественото, което азъ наричамъ абсолютното множество. То трѣбва да мине прѣзъ всѣки човѣкъ, за да го свърже съ окръжаващитѣ. Ако животътъ не изтича вѣнъ отъ човѣка, той не може да се свърже съ окръжаващитѣ.

Сжщиятъ законъ е вѣренъ и по отношение на Бога. Ако отъ Бога не изтича нѣщо, което да се влѣе въ насъ, ние не бихме имали отношения къмъ Него. Ако Богъ се уедини и живѣе само за себе си, ние не бихме имали връзка съ Него. Обаче, свържемъ ли се съ Бога, ние ще мислимъ, ще чувствуваме и ще дѣйствуваме като Него. Ако животътъ, който изтича отъ Бога, не се влива въ насъ, ние ще живѣемъ въ относителната реалность, въ която мнозина отъ съврѣменнитѣ хора

живѣятъ. Всѣки човѣкъ има свои специфични мисли, чувства и желания, но понеже излиза отъ Бога, понѣкога той се заблуждава и мисли, че е едно съ Него. За подкрѣпа на това свое заблуждение, човѣкъ казва, че както малкиятъ портретъ прилича на голѣмия човѣкъ, така и човѣкъ е подобенъ на Бога. Вѣрно е, че на физическия свѣтъ човѣкъ може да се фотографира по-малъкъ и по-голѣмъ, отколкото е въ сжщностъ, но самиятъ човѣкъ не е фотография на Бога. Въ Божествения свѣтъ, обаче, човѣкъ не може да се прѣдстави по-голѣмъ, отколкото е въ дѣйствителностъ. Речете ли да фотографирате, или да нарисувате Бога, вие не можете да Го нарисувате нито по-голѣмъ, нито такъвъ, какъвто е въ сжщностъ. Вие всѣкога ще Го нарисувате по-малъкъ, отколкото е въ дѣйствителностъ.

Казвате: какво нѣщо е абсолютното и какво — относителното въ живота? — Всѣко нѣщо, което може да се нарисува по-малко, отколкото е въ дѣйствителностъ, наричамъ абсолютно. Всѣко нѣщо, което може да се нарисува по-голѣмо, отколкото е въ дѣйствителностъ, наричамъ относително. Тѣй щото, когато човѣкъ се мисли по-голѣмъ, отколкото е въ сжщностъ, той се намира въ относителната реалностъ на живота. Понѣкога човѣкъ се мисли по-голѣмъ, отколкото е въ сжщностъ. И едното, и другото положение сж вжтрѣшни състояния у човѣка, т. е. два полюса на врѣмения животъ.

Днесъ мнозина се смушаватъ отъ мисълта за своето бждеще. Обаче, само онзи човѣкъ се безпокои за своето бждеще, който не разбира правилно живота. Лесно може да се прѣдскаже бждещето на човѣка. Ето, какъ бихъ прѣдсказалъ бждещето на човѣка: човѣкъ младъ ще бжде и ще остарѣе; богатъ ще бжде и ще осиромашее; ученъ ще бжде и ще оглупѣе; силенъ ще бжде и ще се обезсили; здравъ ще бжде и ще изгуби здравето си; послѣ, ще обича, ще мрази, ще се бие съ хората, ще лъже, ще краде, ще губи и ще печели, ще прави кжши, ще ги продава и т. н. Най-послѣ ще се разкае, ще започне да прави добро, да се изправя. Слѣдъ всичко това ще умре, ще го заровятъ въ земята, или ще изгорятъ тѣлото му, а прахътъ ще поставятъ въ нѣкое гърне, което ще се пази за дълги врѣмена. Надъ гроба му ще пишатъ: тукъ почива единъ необикновенъ, гениаленъ човѣкъ. Такова е бждещето на всѣки човѣкъ при сегашния животъ. Който иска да оправи свѣта, въ края на краищата, той ще влѣзе като прахъ въ едно отъ тия свещени гърнета. Който иска да си поживѣе, и той ще влѣзе като прахъ въ едно отъ тия свещени гърнета.

Съврѣменнитѣ хора турятъ коститѣ на майка си и на баща си въ една торба и казватъ: тукъ почиватъ коститѣ на нашитѣ майки и бащи. Вѣрую е това! Има нѣщо скрито въ коститѣ на вашитѣ майки и бащи, но изкуството седи въ това, човѣкъ да извади своята майка и своя баща отъ тѣхнитѣ

кости. Реалността на живота не се крие въ коститѣ. Да мисли човѣкъ, че въ коститѣ има нѣкаква реалност, това е заблуждение, това е мая. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ това заблуждение. Ако мисли по този начинъ, животътъ му всѣкога ще бжде празенъ. Това показва, че съврѣменнитѣ хора нѣматъ ясна прѣдстава нито за живота, нито за Бога. Който разбира реалността на живота, той ще може да възкреси човѣка, който се е прѣвърналъ на прахъ. Какъ ще го възкреси? Той ще извади отъ джоба си едно шишенце, пълно съ елексира на живота, и ще капне нѣколко капчици върху свещения прахъ на майката или на бащата. Слѣдъ това ще разбърка този прахъ и отъ него ще образува една кашица. Той ще започне да мѣси тази кашица, да я прави на тѣсто и ще я остави да седи нѣколко часа на спокойствие. Тѣстото постепенно ще набъбва, ще изпълва гърнето, и слѣдъ 24 часа отъ него ще излѣзе цѣлъ човѣкъ, живъ, подвиженъ, готовъ за работа. Той ще се поразгърси малко и ще каже: много съмъ спалъ! Дѣ съмъ билъ досега, не зная. Този човѣкъ е бащата, който прѣди нѣколко години бѣше заминалъ за онзи свѣтъ. Всички въ кжщи се радватъ, че бащата се върналъ. Обаче, само магътъ може да възкресява мъртвитѣ. Само магътъ може да оживява праха на мъртвитѣ. Той има знания, съ които може да прави чудеса. Това знание се крие въ Словото, за което Христосъ е казалъ: „Който чуятъ гласа Му, тѣ ще оживѣятъ“. Може ли мъртвиятъ да ожи-

вѣе, ако не познава Словото Божие? То трѣбва да стане плътъ и кръвъ за него, за да бжде въ сила да го възкреси. Слѣдователно, ако реалността дойде въ съприкосновение съ най-малката частица на човѣшкия животъ, тя ще разшири съзнанието му, ще доведе човѣка до безсмъртие. Това значи възкресение, връщане отъ смъртъ къмъ животъ.

Казвате: какво нѣщо е смъртъта? Смъртъта е процесъ на връщане. Казано е въ Писанието, че човѣкъ ще живѣе и пакъ ще се прѣвърне въ първоначалната прѣстъ, отъ която нѣкога е билъ направенъ. Съ други думи казано: човѣкъ е съгрѣшилъ, понеже не е разбралъ реалността на живота. И сега, за да разбере тази реалность, той трѣбва отново да се върне въ нея. Това връщане въ реалността подразбира повторение на класа. Ако единъ ученикъ не разбере материала отъ даденъ класъ, той ще остане да повтаря класа, не може да мине въ по-горенъ. Въ този смисълъ, смъртъта подразбира връщане въ реалността, отъ която човѣкъ е излѣзълъ, за да научи началото на Битието, началото на тази реалность. Нѣкой казва: защо трѣбва да повтарямъ класа? — Защото не сте изучили, не сте усвоили материята, която се прѣподава въ този класъ. Ако ученикътъ минава отъ класъ въ класъ, безъ да е усвоилъ материала на по-долния класъ, той не може да постигне нищо въ живота си. Той ще остане първокласенъ невѣжа.

Както въ съврѣменнитѣ училища, така и въ живота на хората, сществува строго опрѣдѣлена програма, споредъ която никой човѣкъ не може да мине въ по-горенъ класъ, или на по-горно стъпало, ако не е разбралъ, изучилъ и приложилъ материята на по-долнитѣ класове. Материята въ горнитѣ класове е тѣсно свързана съ тази отъ долнитѣ. Ако сществува такава връзка въ материала, който се изучава въ училищата, толкова повече тя сществува въ живота.

Този законъ има приложение и въ любовта. Не е любовъ това, да се свързватъ отношения само. Любовта е велика наука, която трѣбва да се изучава. Казвате: да се обичаме! Какво разбирате отъ тѣзи думи? Да се обичаме, това значи да се изучаваме. Ако не можете да влѣзете въ положението на човѣка, ако не можете да изучите и разберете живота му, вие не разбирате любовта и не можете да се обичате. Да обичашъ, да любишъ човѣка, значи да четешъ отъ книгата на неговия животъ, всѣки день да я прѣлиствашъ. Не можешъ ли да четешъ отъ книгата на неговия животъ, ти не разбирашъ езика на любовта. Тѣй щото, не може ли нѣкой човѣкъ да прѣлиста книгата на вашия животъ и да я изучава, между васъ не могатъ да сществуваатъ никакви отношения. Дѣто нѣма любовъ, животътъ е неразбранъ. И ако човѣкъ самъ може да чете отъ книгата на своя животъ, той ще има правилни отношения къмъ Бога, къмъ себе си и къмъ своя ближенъ. Ще отворите тази книга, ще

четете отъ нея, ще я изучавате, ще размишлявате върху съдържанието ѝ и ще гледате на нея, като на свещена книга. Колкото повече четете тази книга, толкова повече ще я разбирате. Всѣки день ще намирате въ нея нѣщо ново, нѣщо свещено. Ако не можете да четете тази книга, това показва, че вие не знаете нейната азбука. Всички хора сж книги, написани на различни езици, които трѣбва да се изучаватъ. Това не трѣбва да ви смуцава, но да се заемете за работа, да учите.

И тъй, искате ли да обичате единъ човѣкъ, вие трѣбва да разбирате езика, на който е написана книгата на неговия животъ. Разбирате ли този езикъ, сърцето ви ще се запали и ще гори. Този е свещениятъ огънь, за който се говори въ Писанието. Благословение е за човѣка, сърцето му да се запали. Всѣко сърце не може да гори. Щомъ не може да гори, то само дими, отдѣля димъ, сажди. Това горение наричамъ любовенъ кадежъ. Дѣто има такъвъ кадежъ, тамъ вече не може да се седи, непременно трѣбва да се излѣзе вѣнъ отъ къщата. Тогава хората започватъ да казватъ, че въ този домъ е станало нѣщо особено. Любовниятъ кадежъ се обяснява научно съ това, че хората въ този домъ не могатъ да четатъ книгата на живота на своя ближень. Изобщо, дѣто има любовенъ кадежъ, това показва, че тия хора не разбиратъ нито своята книга, нито тази на своитѣ ближни. Щомъ се натъкнатъ на такъвъ кадежъ, хората казватъ: ние не се разби-

раме, защото възгледитѣ на живота ни сж различни. И слѣдъ всичко това тия хора очакватъ да отидатъ на небето, между ангелитѣ. Казвамъ: отидете ли между ангелитѣ, вие трѣбва да знаете тѣхния езикъ. Въ онзи свѣтъ има деветъ ангелски иерархии, които си служатъ съ деветъ различни езика. Вие знаете ли тѣзи езици? При това, тѣзи езици сж извънредно богати; тѣ разполагатъ съ грамаденъ рѣчникъ отъ думи, а не съ нѣколко хиляди само, каквито сж езицитѣ, съ които хората си служатъ. Научите ли тѣзи езици, ще дойдете и до Божествения езикъ.

Мнозина искатъ да знаятъ нѣщо за Господа, да Го познаватъ? Човѣкъ може да познава Бога, само ако знае Неговия езикъ. Когато нѣкой твърди сжществуването на Бога, това показва, че този човѣкъ разбира езика Му. Когато нѣкой отрича сжществуването на Бога, това показва, че той не знае и не разбира Божествения езикъ. Въ този смисълъ, единствената причина за безвѣрието на хората се дължи на неразбирането на Божествения езикъ. Напримѣръ, въ духането на вѣтъра, въ течението на водитѣ се крие езика на Бога. Въ вѣтъра, въ течението на рѣкитѣ, въ движението на свѣтлината, въ проявитѣ на живота азъ слушамъ такава отлична рѣчь, каквато не съмъ слушалъ и отъ най-краснорѣчивия ораторъ въ свѣта. Въ най-голѣмитѣ бури азъ слушамъ рѣчитѣ на видни оратори. Понѣкога тѣхнитѣ рѣчи сж така силни, съдържателни и краснорѣчиви, че сж въ състояние да задигнатъ и дрехитѣ, и шалкитѣ,

и керемидитѣ отъ кжщитѣ на хората. Вие казвате: вѣтъръ, буря има вѣнъ, страшно е врѣмето! — и гледате часъ по-скоро да се скриете вжтрѣ. Обаче, азъ съ удоволствие настройвамъ ухото си, да чуя говора на този вѣтъръ, или на тази буря. Като види нѣкой, че се излагамъ на бурята, казва: защо си изложилъ ушитѣ си на тази буря? Не знаешъ ли, че ще се простудишъ? Казвамъ: който не разбира Божествения езикъ, той се простудява; който разбира Божествения езикъ, той никога не се простудява. Реалността на живота е скрита въ буритѣ, въ вѣтроветѣ, въ моретата, въ слънцето, въ луната, въ всички планети, които изразяватъ великата Истина на живота.

Казвате: какво нѣшо е реалността? Всичко, въ което човѣкъ вѣрва, е реалностъ. Това, въ което човѣкъ не вѣрва и постоянно се съмнява, то не може да бжде реалностъ. Реалността произтича отъ любовта въ човѣка. Дѣто има любовъ, има и реалностъ; дѣто нѣма любовъ, никаква реалностъ не съществува. Дѣто има любовъ, реалността се разкрива въ всичката си свѣтлина; дѣто нѣма любовъ, реалността не се проявява въ своята свѣтлина. Дѣто има свобода, тамъ и реалността се проявява; нѣма ли свобода, никаква реалностъ не съществува. Слѣдователно, дѣто има любовъ, тамъ ще намѣрите свобода, свѣтлина и истина; дѣто нѣма любовъ, тамъ нѣма никаква свобода, свѣтлина и истина. Свѣтлина, свобода и истина сж тритѣ най-важни нѣща, съ които трѣбва да за-

почнете своя животъ. Тѣ произтичатъ отъ любовта. Затова, започнете първо съ любовта, научете нейния езикъ, защото отъ нея излиза живота; започнете съ мъдростта, научете нейния езикъ, защото отъ нея излиза свѣтлината; започнете съ истината, научете езика ѝ, защото отъ нея излиза свободата. Казвате: какъ да разберемъ тѣзи нѣща — буквално или прѣносно? Разберете ги и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисълъ. Вие трѣбва да изучите езика на любовта, на мъдростта и на истината и да ги различавате. Езикътъ на любовта не е такъвъ, какъвто е езикътъ на мъдростта; езикътъ на мъдростта не е такъвъ, какъвто е езикътъ на истината. Сжщо така се различаватъ езика на живота, на свѣтлината и на свободата.

И тъй, най-първо човѣкъ трѣбва да изучава езика на живота. Животътъ е изразенъ въ множеството хора, животни, растения и минерали. Всички тѣ прѣдставятъ форми на живота. Изучавате ли този езикъ, вие ще видите, какъвъ просторъ, каква велика областъ седи прѣдъ васъ, която трѣбва да изслѣдвате. Само по този начинъ ще разберете смисъла на живота. И тогава, въ духането на вѣтроветъ, въ течението на рѣкитъ, въ бликането на изворитъ ще чувате гласа, говора на сжщества, които ви обичатъ. Това е реалность, която азъ абсолютно познавамъ, но вие сами трѣбва да я разберете. Азъ не искамъ да вѣрвате въ моето вѣрую, защото по този начинъ сами ще изпаднете въ противорѣчие. За да вѣрвате въ това, въ което и азъ вѣр-

вамъ, вие трѣбва да имате моитѣ мисли, чувства и постѣпки. Ако дойдете до положението, въ което азъ се намирамъ, тогава, дѣто и да турите окоето си, ще виждате като мене; дѣто и да турите ухото си, ще чувате като мене. Обаче, ако нѣмате моята вѣра, и да чувате това, което азъ чувамъ, нищо нѣма да разберете; и ако виждате това, което азъ виждамъ, пакъ нищо нѣма да разберете. Тогава, и вие можете да пишете като мене, но между моето и вашето писмо ще има голѣма разлика. Така и много поети пишатъ, но съчиненията на едни отъ тѣхъ се четатъ и разбиратъ отъ всички хора, а съчиненията на други не се четатъ и не се разбиратъ. Защо е така? Защото едни поети сж вложили едно нѣщо въ своитѣ съчинения, а други сж вложили друго нѣщо. Забѣлѣжете, Библията, напимѣръ, и досега не е изгубила силата си. Въ какво седи нейната сила? Въ съдържанието ѝ, въ това, което е написано. Въ нея е вложено нѣщо особено, което и досега още не е изчерпано. Въ думитѣ на Библията се крие реалността на нѣщата.

Казвате: ние сме чели по нѣколко пѣти Библията, но още не сме я разбрали. Че не сте я разбрали, това зависи отъ начина, по който четете. Правилно четене е, когато човѣкъ може да се свърже съ съзнанието на този, който е писалъ книгата. Можете ли да се свържете съ съзнанието на даденъ поетъ или писателъ, вие сте вече въ реалността на написаното. Въ туй отношение, езикътъ на

Библията и Евангелието се отличаватъ по това, че като четете тѣзи книги съ разбира-не, вие ще се свържете съ съзнанието на пророцитѣ и на Христа, които веднага ще се явятъ прѣдъ васъ и ще кажатъ: какво обичате? Съ какво можемъ да ви бждемъ полезни? Вие се съмнявате, дали това е възможно. Възможно е, разбира се. Ако знаете, отдѣ да започнете и какъ да четете Словото на Христа, Той непрѣменно ще се яви прѣдъ васъ, ще свърже съзнанието си съ вашето, и вие ще почнете правилно да разбирате и прилагате.

Обаче, за това се изисква ключъ на разбиране. Този ключъ седи въ слѣдното: да започнете оттамъ, отдѣто Христосъ е започналъ. Започнете ли оттамъ, дѣто Христосъ е свършилъ, Той нѣма да ви се яви. Нѣкой проповѣдникъ казва: ние трѣбва да започнемъ оттамъ, дѣто Христосъ е свършилъ. Не, това не е правилно. Ние трѣбва да започнемъ оттамъ, отдѣто и Христосъ е започналъ. Въ това седи реалността на нѣщата. Тѣй щото, искате ли да дойдете до вжтрѣшно просвѣтление и правилно разбиране, вие трѣбва да започнете оттамъ, отдѣто Христосъ е започналъ и да свършите тамъ, дѣто Христосъ е свършилъ. По този начинъ ще се прѣмахне онова дразнене, онова безпокойство, отъ което страдатъ всички съврѣ-менни хора. Всички хора сж послѣдователи на Христа, изповѣдватъ Неговото учение, но пакъ се дразнятъ. Защо? Има причини за това Ако Христосъ дойде днесъ между хо-

рата, въ единъ моментъ Той може да прѣмахне причинитѣ за дразненето и да ги направи ангели, съ крила и съ корони на главитѣ. Тѣ ще бждатъ ангели, докато Христосъ е между тѣхъ. Отдѣли ли се за минута само, тѣ пакъ ще бждатъ такива, каквито и порано сж били. Това показва, че има нѣща въ човѣка, които той самъ трѣбва да направи.

Съврѣменнитѣ хора иматъ криви разбирания за проявитѣ на живота, както и за самия животъ. Запримѣрь, докато майката е между дѣцата си, тѣ сж чисто облѣчени, съ здрави дрешки и обуща. Обаче, ако майката напусне кжщата, дѣцата веднага се разпиляватъ и трѣгватъ по улицитѣ окжсани, необлѣчени, рошави. За такива дѣца хората казватъ: горкитѣ дѣца, нѣматъ майка, нѣма кой да ги облѣче, нѣма кой да ги изчисти и нагледа. Такова е положението и на съврѣменнитѣ християни. Христосъ е заминалъ нѣкъдѣ, оставилъ ги е сами. И тѣ, горкитѣ, и досега ходятъ окжсани, обѣднѣли, нѣма кой да ги нагледа, очисти и облѣче. Тѣ казватъ: едно врѣме, когато майка ни бѣше между насъ, ние бѣхме облѣчени и чисти, но сега на какво мязаме? Врѣме е вече съврѣменнитѣ християни да се научатъ сами да се чистятъ. Това може да се постигне само, когато хората започнатъ оттамъ, отдѣто и Христосъ е започналъ. Когато Христосъ дойде между хората, въ единъ неразбранъ свѣтъ Той работѣше непрѣкъснато и даваше всичко, каквото имаше. Когато се изчерпваше, Той съсредоточаваше ума си къмъ по-високъ

свѣтъ, дѣто прѣкарваше дълго врѣме въ молитва и размишление. Щомъ дойде въ плътъ облѣченъ, между хората, Той постоянно даваше, но и постоянно взимаше отъ невидимия свѣтъ. Голѣма разлика има между човѣка въ плътъ и човѣка като духъ.

Нѣкои казватъ : не знаемъ, какво става съ насъ. Едно врѣме бѣхме по-добри, а сега сме по-лоши. Не, и сега сте добри, но парите нѣмате въ джоба си. Какво трѣбва да направите? Да отидете въ нѣкоя банка и оттамъ да извадите извѣстна 'сума. Ако нѣмате право да вземете пари отъ банката, ще отидете на нѣкое лозе да копаете. Казвате: малко плащатъ хората. Вие трѣбва да знаете, че малкото става много, и многото става малко. Това се опрѣдѣля отъ любовта. Ако работите на лозето, или на нивата на нѣкой богатъ земледѣлецъ съ любовъ, той ще ви плати повече, отколкото сте се пазарили. Една грозна мома отишла да работи на нивата на единъ чифликчия. Прѣзъ цѣлия день тя повече се разтакавала, отколкото работѣла. Като я гледалъ, чифликчията си казвалъ: горката мома, освѣнъ че е грозна, но и не работи добръ! Вечеръта той ѝ заплатилъ сумата, за която била пазарена, но повече не я повикалъ на работа. На другия день пазарилъ една красива мома да работи на лозето му. Отъ врѣме на врѣме той поглеждалъ къмъ нея и му се виждало, че тя работи повече, отколкото трѣбва. Доволенъ отъ работата ѝ, този чифликчия още първия часъ повишилъ условената цѣна съ единъ левъ. Вториятъ

часъ ѝ прибавилъ още единъ левъ ; третиятъ — още единъ левъ и т. н. Вечерята, когато трѣбвало да ѝ плати, той прибавилъ къмъ паритѣ, за които се условили, още 20 лева. Защо чифликчията придалъ на красивата мома 20 лева? — Защото тя работила съ любовъ, поглеждала го красиво, мило и на всѣки нейнъ погледъ сърцето му трепвало радостно. Сърцето му се отворило толкова много, че той билъ готовъ да даде повече, отколкото трѣбва. Слѣдъ това той казалъ на красивата мома: утрѣ пакъ елате на работа при менъ; азъ съмъ доволенъ отъ васъ.

Питамъ: по какъвъ начинъ трѣбва да се отворятъ сърцата на хората? Мнозина мислятъ, че като имъ се говори за Господа, за светиитѣ, за доброто въ свѣта, сърцата имъ ще се отворятъ. Не, това сж човѣшки работи. Реалността на живота не се изразява съ думи, съ говорене. Тя не е нѣкакво външно вѣрую. Да се говори на човѣка, безъ да има той примѣри, образци, това е външно забавление. При това положение, животътъ на хората ще бжде такъвъ, какъвто е днесъ. Нѣкой ще каже, че свѣтскитѣ хора живѣятъ по-добрѣ отъ религиознитѣ. Дали хората сж свѣтски, или религиозни, ако нѣматъ въ себе си абсолютна вѣра, тѣ ще живѣятъ по единъ и сжщъ начинъ.

Сега, като говоря за красивата и за грозната мома, азъ взимамъ красивата като образецъ на правиленъ животъ. Достатътъчно е само красивата мома да погледне къмъ богатия чифликчия, за да е доволенъ той отъ

нея и да е готовъ да ѝ придаде повече, отколкото трѣбва. Сърцето на този човѣкъ се отваря не само за нея, но за всички хора. Въ този смисълъ, любовта къмъ едного е любовъ къмъ всички. Който обича едного, сърцето му се отваря за всички. Който не обича нито единъ, сърцето му не може да се отвори и за другитѣ. И слѣдъ това този човѣкъ ще каже: изядоха ме, злоупотрѣбиха съ мене! Дѣто има любовъ къмъ едного, тамъ никакво злоупотрѣбление не може да стане; дѣто нѣма любовъ къмъ едного, тамъ редъ злоупотрѣбления могатъ да се извършатъ. Чифликчията далъ на красивата мома 20 лева повече, отколкото се е пазарилъ съ нея, защото съ любовта, която има въ себе си, красивата мома му е дала хиляди левове. Тя внесла нѣщо ново въ ума и въ сърцето му. Отъ момента, когато чифликчията видѣлъ красивата мома, съ него станалъ голѣмъ, вжтрѣшенъ прѣвратъ, и той казалъ въ себе си: човѣкъ трѣбва да дава! Споредъ морала на съврѣменнитѣ хора нѣкои ще кажатъ: този чифликчия е готовъ да даде повече на красивата мома заради красотата ѝ. Не е така. Той дава повече заради любовта. На любовта всѣки дава.

Сега, ще ви дамъ единъ примѣръ за изяснение на тази идея. Прѣдставете си, че една дружина отъ 20 жътварки, отъ различни възрасти, 30—35—40—50—60 годишни, се условятъ да работятъ при единъ богатъ земледѣлецъ. Само една отъ тѣхъ е 21-годишна; при това, тя е красива, стройна мома. Като

го погледне тя, сърцето му трепва и си казва: красива е тази мома! Богъ да я благослови! Коя ли майка я раждала? Щомъ погледне къмъ нея, той поглежда мило и къмъ другитѣ свои работнички. Обаче, като не разбиратъ закона, тѣ казватъ: отдѣ се взе тази мома? Тя завъртѣ ума на господаря, и споредъ нея, той ще изпжди насъ. Между тѣхъ се поражда завистъ, която създава редъ интриги. Всички сж неразположени къмъ нея, искатъ да я изпждятъ. Обаче, единъ день тя сама взима сърпа си и заминава, напуска този земледѣлецъ. Като види, че красивата мома напуска работата, земледѣлецътъ казва: хайде сега и вие да си вървите! Никой не ми трѣбва вече!

Казвамъ: Богъ постѣпва съ хората по сжщия начинъ, когато иска да ги извади отъ по-низко положение и да ги постави въ по-високо. Само по този начинъ може да се разбере смисъла на живота. Смисълътъ на живота не седи въ неговата външна страна. Ако е въпросъ за външна красота, човѣкъ лесно може да стане красивъ. Майката и бащата могатъ да родятъ какъвто синъ, или каквато дъщеря искатъ. Въ това нѣма никаква мъжнотия. Мъчно е, когато ние изискваме отъ хората да направятъ това, което тѣ не могатъ. Запримѣръ, часовникътъ може само да показва врѣмето, но не и да говори. Човѣкъ не може да се разговаря съ часовника. Искан ли човѣкъ да направи нѣщо повече отъ това, което се крие въ неговитѣ възможности, той трѣбва да бжде едно съ Бога и

да вѣрва въ Него. Да бждете едно съ Бога и да вѣрвате въ Него, това подразбира да се запишете за ученикъ въ Неговото училище и свещено да държите Неговитѣ закони. За да дойдете до това положение, Богъ ще ви прѣкара прѣзъ хиляди изпитания, и ако можете да издържите, само тогава Той ще ви повѣри едно малко знание. Който достигне това знание, той ще може да възкресява мъртвитѣ. Достатъчно е само да дигне ржката си прѣдъ тѣхъ, да имъ каже три свещени думи, за да оживѣятъ. Щомъ оживѣятъ, тѣ ще го запитатъ: какво заповѣдвате?

Днесъ всички искатъ да знаятъ, какво ги очаква. Казвамъ: ако не любите Бога, гърне ви очаква — нищо повече. Ако любите Бога, ще станете ангели, съ крила и съ корони на главитѣ. Въ това положение ще видите Божиитѣ чудеса и ще изучавате закона на единството. И тогава, отъ любовта къмъ Бога ще дойдете до любовта къмъ хората и всички сѣщества подъ тѣхъ. Тѣй щото, красивата мома прѣдставя доброто между хората, което постоянно работи. Грозната мома прѣдставя злото. Чифликчията прѣдставя самия човѣкъ, а жътваркитѣ на разнитѣ възрасти прѣдставятъ хората, които човѣкъ трѣбва да обича. Когато човѣкъ обича Бога, той ще се научи да обича и вѣчното множество въ свѣта. Който обича Бога, невъзможно е да не обича хората. Въ любовта си къмъ Единния, той ще обича всички. Въ тази любовъ не трѣбва да влиза никаква ревностъ, никакво подозрѣние, никакво мало-

вѣрие. Онзи, когото обичате, той всѣкога седи по-високо отъ васъ. Не можете да обичате нѣкой човѣкъ, ако той не седи по-високо отъ васъ. Тѣй щото, ако обичате Бога, обичате Го, защото Той седи по-високо отъ васъ. Понеже Богъ е надъ всички сжщества, затова и Той обича тия малкитѣ подъ Него. Въ това седи идейната любовъ: всѣки човѣкъ може да обича сжщество, което седи по-високо отъ него. Не мислите ли, че сжществото, което обичате, седи по-високо отъ васъ, като погледнете на него, ще кажете: какво особено има въ това сжщество, или въ този човѣкъ, за което заслужава да се обича? Питамъ: какво познахте въ този човѣкъ?

Казвамъ: никой не може да разбере човѣка. Човѣкъ се намира задъ очитѣ, задъ ума, задъ сърцето и т. н. Всички тия нѣща прѣдставятъ обвивки на човѣка, но не и самия човѣкъ. Умътъ, сърцето на човѣка сж сили, които дѣйствуватъ въ него. Ако въ сърцето, въ ума, въ душата и въ духа на човѣка, както и въ тѣхнитѣ проявления, не виждате Бога, вие не познавате реалността, отъ която произлизатъ всички нѣща. Умътъ, сърцето, духътъ и душата на човѣка се включватъ въ великото, въ Божественото. Схващате ли нѣщата по този начинъ, вие ще имате великъ импулсъ въ себе си. Имате ли този импулсъ, ако сте богатъ човѣкъ и ви откраднатъ една сума отъ 100,000 лева, или единъ милионъ, вие нѣма да се смутите. Обаче, ако нѣмате този импулсъ въ себе си, и сте бѣденъ човѣкъ,

който завързва паритѣ си въ деветъ вжзела, единъ левъ да ви взематъ, вие ще окръквате свѣта.

Азъ взимамъ думата „крѣкане“ въ добъръ смисълъ. Когато кокошката снесе яйце, тя започва да крѣка, съ което иска да каже на господаря си: много се измжчихъ, докато снеса това яйце. Гледай, поне ти да го вземешъ, а не нѣкоя сврака! Човѣкъ трѣбва да разбира смисъла на крѣкането, както и смисъла на излюпването на яйцата. Вие казвате: тѣзи яйца трѣбва да се излюпатъ. Не е достатъчно човѣкъ да казва само това, но той трѣбва да разбира, какъ става излюпването на яйцата. Човѣкъ е още въ яйцето си, затова нека се скрие подъ крилата на нѣкоя квачка и да седи тамъ, докато се излюпи. Когато казвамъ, че човѣкъ е още яйце, което се търкаля, това подразбира, че трѣбва да се постави при добри условия, да се излюпи. Докато човѣкъ е въ яйцето, той е изложенъ на по-голяма опасностъ, отколкото вънъ отъ яйцето. Когато нѣкой се оплаква, че сърцето му е счулено, това показва, че той е слабъ, като яйце, черупката му лесно се чупи. Кой е изходниятъ пѣтъ отъ това положение? Това яйце трѣбва да се постави подъ крилата на нѣкоя квачка, да се прѣвърне на пиле. Затова, именно, е казано въ 91 Псаломъ: „Който живѣе подъ покрива, т. е. подъ крилата на Всевишния, ще прѣбивае подъ сѣнката на Всемогъщия“. Ето защо, човѣкъ всѣки день трѣбва да влиза подъ крилата на тази квачка. Който седи подъ крилата на

тази квачка, въ края на краищата, той ще се излюпи не само като пиленце, но и като мислещо същество. Азъ взимамъ думата „квачка“ въ нейния широкъ смисълъ.

Сега, азъ говоря върху този предметъ, защото подслѣдната цифра отъ 1932 година е двойка. Числото двѣ прѣдставя свѣта на майката, свѣта на любовта. Ако не разберете любовта, нѣма да разберете и майката. Любовта е майката въ свѣта. Слѣдователно, безъ майка нищо не може да стане. Всѣки трѣбва да има майка! Нѣкой казва: защо трѣбва да любя? Ти трѣбва да любишъ, за да дойде майката, да те роди. Ако нѣмашъ майка, нѣма кой да те роди. Ето защо, съзнанието на хората трѣбва да се пробуди, да схващатъ тѣзи нѣща правилно. За да се пробуди съзнанието, съ което да разбиратъ любовта, тѣ трѣбва да иматъ майката въ себе си, а същеврѣменно и тѣ да живѣятъ въ майката. Любовта е великъ законъ. Безъ любовъ нищо не се постига. Безъ любовъ човѣкъ постоянно губи, докато най-послѣ се прѣвърне на прахъ и влѣзе въ гърнето. Той ще живѣе съ недоволство въ живота, докато единъ день каже: празенъ е животътъ! Нищо не разбрахъ отъ него. Този човѣкъ ще влѣзе въ гърнето, дѣто ще прѣкара дълъгъ сънъ. Тукъ майката ще го люлѣе, като въ люлка, ще мисли, какво да направи съ това неразбрано дѣте. Слѣдъ това ще дойде бащата, и върху този прахъ ще капне нѣколко капчици отъ елексира на живота, докато съ-

живи дѣтето. Щомъ го съживи, отново ще го изпрати въ живота. Това е законъ на прѣраждане. По този начинъ човѣкъ ще се прѣражда, докато разбере, че цѣлѣта на Бога е да го научи, че безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Съ други думи казано: безъ любовъ, т. е. безъ реалността на живота, всичко е страдание и нещастие.

Питамъ: какво струва на човѣка да люби? Едно липсва на съврѣменнитѣ хора: любовъ. Когато младиятъ човѣкъ дойде при Христа и Го запита, какво да направи, за да наслѣди вѣченъ животъ, Христосъ му каза: „Иди, продай имането си и го раздай на сиромаситѣ!“ Азъ пъкъ казвамъ: едно ви недостига — любовъ! Всички сте богати, но любовъ нѣмате. Казвате: защо трѣбва да продадемъ богатството си? Продажбата е първото условие, да турите любовта си въ ходъ. Щомъ раздадете богатството си и останете послѣденъ бѣднякъ, който ви срещне, ще разбере положението ви и ще каже: вие сте голъ и босъ. Елате при мене, азъ имамъ хубави обуца и дрехи, ще ви ги продамъ евтино. Послѣ, пакъ погледне и казва: азъ мога да ви дамъ и на кредитъ, съ условие, че ще ми платите. Казвамъ: сега и азъ съмъ готовъ да давамъ на кредитъ, но не безъ пари. Когато се казва, че любовта дава даромъ, безъ пари, това е символъ. Наистина, паритѣ тичатъ, търкалятъ се подиръ любовта, т. е. подиръ онзи, който има любовъ въ себе си.

И тъй, който погледне красивата мома, той тича подиръ нея, прѣдлага ѝ услугитѣ си и я пита: моля, какво обичате? Ако нѣкой банкеръ я срещне, и той ѝ прѣдлага касата си. Банкеритѣ седятъ съ отворени каси прѣдъ нея и я питатъ: какво обичате? Тѣ се чудятъ на силата, която се крие въ тази мома. Да, магическа сила е любовта. Казвате: ами ние какво трѣбва да правимъ? Търсете любовта, а не паритѣ. Ако вие търсите паритѣ, работата ви е свършена. Паритѣ трѣбва да ви търсятъ! Ако търсите знанието, работата ви е свършена. Знанието трѣбва да ви търси! Ако търсите силата, работата ви е свършена. Силата трѣбва да ви търси! Който има любовъ, и паритѣ го търсятъ, и знанието го търси, и силата го търси; и свѣтлината, и въздухътъ, и водата го търсятъ — всичко го търси. Достатъчно е да отвори очитѣ си, и свѣтлината влиза прѣзъ тѣхъ. Достатъчно е да настрои ушитѣ си, и звукътъ влиза прѣзъ тѣхъ. Всичко става доброволно, непринудено, безъ той да очаква нѣщо. Защо? — Защото въ него живѣе любовта — магическата пръчица на живота. На любовта всички служатъ: и свѣтлината, и въздухътъ, и водата, и растенията, и животнитѣ, и хората. Върни сж думитѣ на Бога: „Дѣто е любовта, тамъ е животътъ, тамъ е свѣтлината, тамъ е радостта, тамъ е мирътъ — въ любовта е всичко.“

Сега, и на васъ казвамъ: понеже имате любовъ, излѣзте вънъ отъ гърнето! Какъ? Бащата ще дойде при васъ, ще капне нѣжолко капчици отъ елексира на живота, ще за-

мѣси този прахъ и слѣдъ 24 часа ще оживѣете. Който знае това изкуство, лесно може да възкресява. Това подразбира стиха: „Който чуятъ гласа Му, ще оживѣятъ“. Всички хора трѣбва да оживѣятъ! Мнозина очакватъ идването на Христа, за да оживѣятъ. Отдѣ очакватъ Христа? Отъ небето ли? Отъ това небе, което виждате вие? Небето, което виждате, е отражение на друго небе. Казвате: може ли всѣки да оживи праха въ гърнето? Който знае, какъ да отвори гърнето, да замѣси праха и да духне върку него, той ще може да го оживи. Знание се изисква! Запримѣръ, имате торба съ злато. Кой може да извади златото отъ нея? Онзи, който знае, какъ да отвори торбата, той ще може да извади златото отъ нея. Не знае ли да отваря торбата, и златото ще остане неизползувано. Тази торба не се пробива, тя е херметически затворена; вие трѣбва да знаете, отдѣ да я бутнете, за да се отвори.

Съврѣменнитѣ хора се интересуватъ отъ небето и затова го изучаватъ. Споредъ менъ, небето е съкровище, голѣмо богатство, до което се домогватъ само ония, които иматъ ключа за отварянето му. Ключътъ за небето е любовта. Иматъ ли този ключъ, ще се ползуватъ отъ Божието благословение. Това значи да имате любовъ къмъ Бога. Нѣкой казва: какво нѣщо е любовта? Азъ познавамъ любовта, но какво нѣщо е тя, не опрѣдѣлямъ, не смѣя да я бутамъ. Казано е въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Слѣ-

дователно, животът вѣченъ е да познавате любовта. Ако нѣкой ви пита, какво нѣщо е любовта, вие се усмихнете малко и нищо не говорете за нея. Човѣкъ трѣбва да познава любовта, да познава благото, което тя носи за всички сѣщества. Достатъчно е човѣкъ да знае, че любовта носи благо за всички сѣщества, а какво е тя, не трѣбва да опрѣдѣля. Любовта е свещено мѣсто, на което ничий кракъ досега не е стѣпвалъ.

Нѣкой казва: какво нѣщо е Господъ? Какво нѣщо е Господъ, сѣщо не може да се опрѣдѣли. Който иска да познае Бога, ще му кажа, какъ може да Го познае, но по въпроса, какво нѣщо е Богъ, не мога да отговоря. За Бога не мога да се произнасямъ, нито мога да Го опрѣдѣлямъ. Мойсей, който е разбиралъ това нѣщо, казалъ на евреитѣ: „Не произнасяйте името Божие напразно!“ Всички страдания и нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че хората искатъ да знаятъ, какво нѣщо е Богъ, какво нѣщо е любовта. Нѣкой казва: защо Богъ ни дава страдания? Който обича и познава Бога, ще види, че всички страдания сѣ за негово добро. Който не обича и не познава Бога, и отъ благата, които Той му дава, ще си създаде адъ. Който обича и познава Бога, и отъ благата и отъ страданията ще си създаде рай. Тази е великата Истина въ живота. Ако обичате и познавате Бога, въ рая ще бждете; ако не обичате и не познавате Бога, въ ада ще бждете. Тѣзи двѣ нѣща трѣбва добръ да се помнятъ. Защо е така, не питайте. Този въ-

просъ не трѣбва да се разисква. Той е изкушение. Ние не искаме да пипаме забраненото дърво. Въ забраненото дърво се криятъ двѣ нѣща, които човѣкъ никога не може да разбере. Това сж злото и доброто. Въ тѣхъ сж скрити тайнитѣ на живота. Едно само човѣкъ може да знае, а именно: въ доброто той ще разбере небето, рая, а въ злото ще разбере ада. Когато се говори за дървото на живота, подразбираме цѣлокупния животъ, който произтича отъ любовта, носителка на всички блага въ свѣта. Да познавате дървото на живота, ще рече да познавате положителното въ себе си, т. е. любовта, която всѣки день трѣбва да се разширява. За тази цѣль всѣки трѣбва да обича едного, който да седи по-високо отъ него. Мнозина се колебаятъ, Бога ли да обичатъ, или другъ нѣкой. При това, тѣ се запитватъ: ние ли трѣбва да обичаме Бога, или Той трѣбва да ни обича?

Казвамъ: дали Богъ ви обича. това не е ваша работа. Онова, което трѣбва да знаете, то е, дали вие обичате Бога. Дали Богъ ме обича, това е Негова работа. Той трѣбва да знае това. Дали азъ обичамъ Бога, това вече е моя работа; това азъ трѣбва да зная. Ако азъ не обичамъ Бога, не мога да зная, дали и Той ме обича. Само любовта познава, кой я обича, и кой не. Това значи: ако нѣкой ме обича, той ще познае, обичамъ ли го азъ, или не. И ако азъ обичамъ нѣкого, ще позная, обича ли ме той, или не. Любовта познава себе си въ всички прояви. Това сж схващания за живота и за отношения, сво-

бодни отъ всѣкакъвъ егоизъмъ. Ако човѣкъ прѣкара цѣли 20 години въ пустинята, за да разбере, дали Богъ го обича, и дали той обича Бога, това е единъ въпросъ. Обаче, ако той прѣкара тия 20 години въ пустинята, съ цѣль да придобие светостъ и чистота, това е другъ въпросъ. Ако пъкъ нѣкой прѣкара 20 години въ пустинята, за да привлѣче вниманието и благоволенieto на Бога, това се отнася само до външния му животъ. Изобщо, човѣкъ може да познае Бога въ любовта, въ свещения трепетъ на своята душа къмъ Него. Ако човѣкъ обича Бога, едноврѣменно съ това ще обича всичко, което Той е създалъ. Който не обича Бога, той ще се движи като слѣпецъ въ свѣта, безъ направление и смисълъ. И тогава, свѣтътъ, който е красивъ, приятенъ за хората, за слѣпия ще бжде тормозъ, мъчение. Каква полза, ако въ този свѣтъ има топлина, и свѣтлина, а той нѣма никакво отношение къмъ тази свѣтлина и топлина? Каква полза отъ благата, ако той нѣма отношения къмъ живота? Той ще има само едно голо съзнание, че съществува — нищо повече. Животътъ е непрѣривенъ. Така трѣбва да го разбиратъ хората.

Обаче, нѣкои философи казватъ, че животътъ се явявалъ и изчезвалъ. Да се мисли така, то е все едно, да се казва, че всѣки зжбецъ отъ едно назжбено колело изчезва, щомъ свърши работата си. Не, зжбецътъ, който е свършилъ работата си, не изчезва; нѣма да мине много врѣме, и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така

той постоянно ще се явява и ще изчезва, безъ да се е изгубилъ. Това сж врѣмenni състояния. И когато се казва, че нѣкой човѣкъ е умрѣлъ, това не значи, че той е изчезналъ нѣкждѣ безвъзвратно. Той е жбецъ на едно назжбено колело, врѣменно е отишълъ нѣкждѣ, но пакъ ще дойде. Това е законъ на прѣраждане. Споредъ този законъ, човѣкъ не може да изчезне. Той е поставенъ въ система, която не може да изчезне. Човѣкъ не изчезва, както и слънцето не залѣзва. Човѣкъ си въобразява само, че слънцето изгрѣва и залѣзва. Привидно слънцето изгрѣва и залѣзва, но въ тия смѣни то изминава свой опрѣдѣленъ пжть. И звѣздитѣ, като слънцето, привидно изгрѣватъ, но въ сжщность тѣ непрѣкжснато вървятъ по своя нѣчъртанъ пжть и вършатъ извѣстна работа.

И тъй, вие сте поставени на едно реално мѣсто въ дадена система. Който ви е поставилъ на това мѣсто, той изисква отъ васъ само едно нѣщо: да познаете любовта. Познаете ли любовта, тогава и животътъ ще стане за васъ реаленъ. Ако не бѣше така, вие бихте се обезсърдили, бихте помислили, че никой не ви обича. Щомъ разбирате правилно живота, и да ви гонятъ и хулятъ хората, това нѣма да ви смущава. Мнозина ще кажатъ, че сте заблудени, защото не мислите като тѣхъ. Казвамъ: права ли е жабата, ако каже на човѣка, че за да я разбере, той трѣбва да стане като нея? Не, отъ своето положение човѣкъ може да разбере жабата по-добрѣ, отколкото, ако стане

жато нея. Жабата жаба не може да разбере. Човѣкъ може да разбере жабата, но жабата не може да разбере човѣка. И човѣкъ не може да разбере себе си, докато не мине въ по-високо положение, въ по-висока форма. Иначе, той не може да има ясна прѣдстава за себе си. Искан ли човѣкъ да се разбере, той трѣбва да заеме положението на ангелъ, или на нѣкое сѣщество съ по-свѣтъль умъ и съ по-възвишено сърце отъ неговото. Само по този начинъ той ще си състави ясна прѣдстава за човѣка и за това, което той самъ е въ сѣщностъ.

Мисълта, която сега ви казвамъ, е отвлѣчена, но азъ се радвамъ, че е отвлѣчена. За едни тази мисль може да е неразбрана; азъ се радвамъ, че е неразбрана. За други тя може да е неопрѣдѣлена; азъ се радвамъ, че е неопрѣдѣлена. Ако разполагахъ съ повече врѣме, щѣхъ да ви поговоря, да направя неопрѣдѣленитѣ нѣща опрѣдѣлени, а яснитѣ да затворя херметически, да не изгубятъ своето значение. Искате ли нѣщата да запазятъ своя смисль, тѣ трѣбва да се прѣдаватъ на свещенъ езикъ. Този езикъ има свое особено произношение и смисль. Той не е като български езикъ, или като европейскитѣ езици, на които едно се говори, друго се разбира. Като се говори истината на съврѣменнитѣ хора, тѣ не се вслушватъ въ смисъла на думитѣ, но гледатъ, дали запетаята и другитѣ прѣпинателни знаци сж употребени на мѣсто. Какво показва запетаята? Запетаята показва, че когато човѣкъ

дойде до извѣстенъ пунктъ, той трѣбва да спре малко и да помисли. Какво показва точката и запетаята? Този знакъ показва, че на извѣстни мѣста човѣкъ трѣбва да спре повече, отколкото при запетаята. Дѣто има запетая, човѣкъ ще спре движението си за малко време и ще се огъне налѣво. Запетаята е животъ на съображения. При точката и запетаята човѣкъ се натъква на единъ центъръ, отъ който трѣбва да излѣзе по пътя на радиуса. Двоеточието пъкъ показва, че слѣдъ него се цитиратъ чужди думи, които често се затварятъ въ кавички. Значи, минавате ли отъ човѣшкия къмъ Божествения животъ, вие ще турите двоеточие и ще кажете: тъй рече Богъ! Слѣдъ кавичкитѣ можете да продължите рѣчта си, да я завършите по човѣшки. Слѣдъ всѣка отдѣлна мисълъ поставяте точка. Това е значението на знацитѣ въ земнитѣ езици.

Създаването на земнитѣ езици е коствало голѣми усилия на възвишени, на разумни същества. Тѣ сж работили много, докато създадатъ всички форми и правила въ съврѣменнитѣ езици. Граматиката на земнитѣ езици е прѣнесена на земята отъ невидимия свѣтъ. Тя е изработена по правилата на Божествения езикъ. Върху български езикъ отсега нататкъ трѣбва да се работи, докато стане свещенъ езикъ. Когато единъ езикъ стане свещенъ, любовта въ него се усилва, и хората започватъ да се разбиратъ. Днесъ, обаче, срещнатъ ли се двама души, тѣ непременно ще се скарать. Когато хората

се разговарятъ на свещения езикъ, тѣ никога не се каратъ. Когато момата обича нѣкой момъкъ, тя казва: колко милъ, смисленъ погледъ има този момъкъ! Когато не го обича, тя казва: лошъ погледъ има този момъкъ! Защо не харесва погледа му? — Защото езикътъ, на който се разговарятъ, не е свещенъ. Езикътъ, на който се разговарятъ, не съдържа нужния пламъкъ, вслѣдствие на което и любовта между тѣхъ не може да се прояви.

И тъй, тази година за пръвъ пѣтъ искамъ отъ васъ, да се запознаете съ езика на любовта. Най-първо започнете съ съюзитѣ и мислете върху тѣхъ. Срѣщалъ съмъ млади хора, които говорятъ за любовта и се оплакватъ, че сърцата имъ изгорѣли отъ любовъ. Това, което изгаря сърцата на хората, не е любовъ. То сж пушила на човѣшкитѣ сърца. Минете ли покрай тия пушила, навсѣкждѣ ще видите димъ, сажди. Дѣто огънътъ на любовта е запаленъ, тамъ всѣки обича да се топли, защото изпитва приятно чувство. Не е въпросътъ огънътъ да бжде голѣмъ, но да гори хубаво, горението да е пълно, безъ димъ, съ силна свѣтлина. Вие трѣбва да разбирате любовта правилно, да не я изопачавате. Сърцето на човѣка трѣбва да бжде огнище, на което постоянно да гори огънъ. Човѣкъ не трѣбва да се плаши отъ любовта, но да изпитва свещенъ трепетъ къмъ нея. Любовта на съврѣменнитѣ хора е толкова малка, че едва мухитѣ могатъ да се топятъ на нея.

Изобщо, мухитѣ обичатъ да кацатъ на човѣшкитѣ глави. Подъ думата „муха“ разбирамъ малки, дребни мисли и чувства, съ които хората често се задоволяватъ. Като направятъ нѣщо малко, тѣ мислятъ, че много нѣщо сж свършили. И малкитѣ нѣща се цѣнятъ, но законътъ на любовта изисква голѣми работи. Малко хора има днесъ, които могатъ да вършатъ голѣми работи. Ако единъ свърѣмененъ човѣкъ влѣзе въ нѣкоя богата кжща, паритѣ се скриватъ отъ него. Отиде при нѣкой bankerъ, касата на bankера веднага се затваря. Защо? — Любовь нѣма този човѣкъ. Отиде ли красивата мома въ кантората на bankера, той отваря касата си за нея. Защо? — Любовь има тази мома. Тя внася нѣщо отъ себе си въ душата на bankера, за което и той е готовъ да дава. Вие мислите, че той се е влюбилъ въ тази мома. Не, bankerътъ не се е влюбилъ въ момата, но той е позналъ любовта, и затова е готовъ да разтвори сърцето си и за нея, и за другитѣ хора.

Сега, съ единъ образъ ще ви прѣдставя, какво нѣщо е любовта. Влиза единъ човѣкъ въ кжщата на едного и казва: тази кжща е моя, не мърдамъ оттукъ. Никой не може да ме застави да излѣза вънъ отъ тази кжща! — Не, има нѣщо, което може да те застави да излѣзешъ вънъ. — Съ камъни да ме биятъ, нѣма да се мръдна отъ мѣстото си. — Тъй ли, ще видимъ. Човѣкътъ, чиято е кжщата, подпалва я и наблюдава, какво ще върши другиятъ. Той веднага хуква да бѣга. — Защо бѣгашъ? Нали каза, че нищо не е

въ състояние да те накара да бѣгашъ? — Какъ да не бѣгамъ? Кжщата гори! Ако остана вжтрѣ, и азъ ще изгоря. — Лъжешъ се, нѣма да изгоришъ. — Какъ да не изгоря? — Сега ще видишъ. Той маха съ пржчицата си изъ въздуха, и огъньтъ прѣстава. — Какъ направи това нѣщо? Защо ме заблуди? Казвамъ: сжщото нѣщо става, когато любовта дойде въ човѣка. Той се запалва, гори и непрѣменно трѣбва да излѣзе вънъ отъ кжщата си. Не излѣзе ли, това показва, че е инвалидъ. Когато любовта дойде, всѣко нѣщо трѣбва да падне отъ ржката на човѣка. Богатство, слава, величие, всичко това трѣбва да излѣзе вънъ отъ кжщата на човѣка, да се раздаде на сиромаситѣ. Това подразбира „даромъ си взелъ, даромъ ще давашъ.“ Материалното трѣбва да сѣ раздаде на сиромаситѣ. Когато любовта дойде, ние ще бждемъ носители на Божиитѣ блага, на новото. Щомъ човѣкъ стане носителъ на новото, той става изворъ, който постоянно блика, тече, безъ да прѣсхва.

Врѣме е вече да се простите съ старото! Обаче, докато новото не дойде, старото не пущайте. И мухлясалъ хлѣбъ да имате, не го хвърляйте, докато не пристигне новиятъ, направенъ отъ прѣсно, хубаво брашно. Казвайте: какво да правимъ съ стария хлѣбъ? За него вече не мислете. Турете прѣсния хлѣбъ въ торбата! Метнете торбата на гърба си и тръгнете напредъ!

Сега, отъ всички искамъ да имате абсолютна вѣра въ Божественото. То носи животъ,

мисълъ, сила, щастие, радостъ и т. н. Придобие ли тази вѣра, вие ще разберете великата Истина, която разкрива смисъла на живота. Който ви говори отъ гледището на великата Истина, дръжте се за него. Тѣ могатъ да бждатъ единъ, двама, трима, четирма или повече, обаче, всички ще се обединятъ въ името на тази Истина. Когато Божественото заговори въ сърцата на хората, всички ще се обичатъ и разбиратъ. Дѣто е Божественото, тамъ е Любовта, тамъ е Мждростта, тамъ е Истината.

*

Бесѣда отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1932 г., 5 ч. с.

Изгрѣвъ.

СЪДЪРЖАНИЕ

Майката на времето	3
Единният животъ	9

